

lers bliver det svært. Men det er helt klart, at det er en af betingelserne for, at man kan gå fra 750 til 950 dyreenheder.

Miljødelen skal altså indeholde en beskrivelse af de tiltag, landmanden agter at tage for at sikre en miljøvenlig drift, og endvidere vil jeg gerne nævne bestemmelsen om, at kravet om, hvor stort et areal landmanden selv skal eje, fremover skal opfyldes på bedriftsniveau og ikke på ejendomsniveau. For en landmand, der ejer flere ejendomme, vil det betyde, at vedkommende eksempelvis kan samle sin svineproduktion på en ejendom, hvor lugten og støjen ikke generer naboerne.

Jeg vil bare sige, at de regler, der gælder i dag, og som jo har været gældende i lang tid, vil vi gerne tage en drøftelse om, hvis nogen ønsker det. Der har været eksempler på, at nogle producenter har været nødt til at placere udvidelsen et sted, som i hvert fald ikke var det bedste for naboerne, selv om den med fordel kunne have været placeret et sted på den samlede bedrift, hvor den ikke havde været så generende for naboerne.

Kl. 17.25

Incitamentet til eksport af levende smågrise bliver mindsket, hvilket er til gavn for beskæftigelsen. Eksporten betyder, at vi i øjeblikket forærer danske arbejdspladser bort til udlandet, og det kan ingen jo være tilfreds med. Vi diskuterer tit, at vi skal udnytte de dygtige slagteriarbejdere i Danmark, som måske er blandt verdens bedste, og det skal vi da også. Men det er klart, at hvis landmænd støder på et ejerkrav, når de kommer op over et vist antal dyreenheder, og det går helt galt, når de kommer over 250 dyreenheder, fordi de så skal eje al jorden, duer det ikke.

Jordpriserne er nemlig steget så meget, at når de sammenholdes med de bygninger, som skal opføres, anslår landmændene, at de er helt oppe på at betale omkring fem gange ekstra for den jord, de skal købe, og så er der i hvert fald nogle, der vil holde sig til at producere smågrise og få dem ud af landet, for dem kan man have mange flere af, inden man ryger over de 250 dyreenheder.

Jeg synes altså, vi skal prøve at give hinanden chancen for at se, hvordan det virker. Vi kan i hvert fald sige med sikkerhed, at det andet ikke har virket, og så er det da en god idé med et serviceeftersyn og at prøve noget nyt.

Lempelsen af reglerne for selv at kunne eje jord tror vi vil lette presset på jordpriserne. De

større landmænds behov for at købe jord for at opfylde ejerkravet er jo i dag med til at tvinge priserne op, og her synes jeg, der er en enkelt ting, man glemmer, nemlig at når de store producenter opkøber jord, fordi de skal eje jorden, bliver det svært for mange af de små og mellemstore producenter at forblive i erhvervet. Et ejerkrav rammer sådan set især de små og mellemstore brug, men det reducerede arealkrav vil i sidste ende give den enkelte husdyrproducent råderum til at finde den bedste løsning for anvendelsen af husdyrgødning, og sammenfattede mener jeg derfor, at vi med lovforslaget får nogle bestemmelser, der vil være med til at sikre en forsvarlig anvendelse af landbrugsejendomme og samtidig tager hensyn til så vel produktion som miljø og dyrevelfærd.

Der har været nogle bemærkninger om, at vi nu er i en situation, hvor det kan diskuteres, om brugene skal være større. Jeg er nødt til at sige, at alt det, jeg har noteret mig, når der er kigget på brug, der bliver større, viser, at de får mere muskelkraft, får nemmere ved at opfylde nogle miljøbetingelser og får nemmere ved at opfylde nogle dyrevelfærdsbetingelser.

Jeg lyttede til den debat, der udviklede sig mellem to ordførere for ikke så lang tid siden. Jeg tror, man skal huske, at mellem unge mennesker er der altså en udbredt trang til og behov for at være på en arbejdsplads, hvor man er lidt flere. Man vil godt have et socialt fællesskab på sin arbejdsplads, og det er nemmere at få på gårde, der er lidt større. Jeg har ikke noget imod små og mellemstore landbrug, ej heller noget imod store brug, men jeg synes bare, det må være det vigtigste, at vi sammen forholder os til, at det er spørgsmålet om dyrevelfærd, natur og miljø og påvirkning af omgivelserne, der skal være det afgørende, og ikke antallet af svin.

Det har været lidt trist at høre, at nogle har sagt, at det hele står og falder med, om nogle kan producere lidt flere svin eller lidt færre svin. Jeg har i lang tid troet, at det mere skulle dreje sig om påvirkningen af naturen og miljøet, og hvis der kan komme styr på det, skulle det da nødvendigvis være sådan, at man bliver ved med at sige: Jamen det og det antal er nu det, vi bedst kan lide, og derfor skal ingen have lov til at have flere, uanset at der er fundet nogle teknologiske løsninger for natur og miljø. Det samme gælder på dyrevelfærdsområdet. Jeg tror, vi mange gange vil opleve, at de, der har mulighederne for at kunne investere, også er dem, der kan gøre noget godt.